

כשנפתח המקום לקהל הרחב, שנהר אליי מכל קצווי תל-אביב רבתי, נפתחו גם הדי תיקים נגדו במישטרה ובעירייה.

"כל פעם היו באים אלי עם טענות אחר רות", מספר אגסי, "בהתחלה אמרו שאין גדר ואין שטח נרחב מסביב לעסק. הי שוטרים היו באים, שואלים: 'יש רשיון?' אני עונה להם, אין רשיון' הם רושמים רפורט והולכים. לאחר שבועיים היו באים לקחת את הקנס. פקחיהעירייה גם הם באו, ריחרחו מסביב רשמו מה שרשמו ולאחר זמן מה באו ההזמנות לביתה-ר מופשט.

"רצו גדר? רצו שטח? אז קניתי את השטח שגבל עם שלי ועשיתי גדר", מסביר אגסי בלהט. מה שהוא לא מסביר, נראה היטב לעין: דשא מטופח, 3 איי-לות וצבי אחד, סוס וארבעה כלבים, כריי-כת מים ענקית, "המשכתי לעבוד עם הי ידיים שלי ולבנות דברים יפים. הנה, הי סירות האלה. התכוונתי להשיט אותם בי מים עם ילדים בתוכם, אבל מה? איך אפשר להתמיד בעבודה כשלא נותנים רשיון."

לאחר שנפתרה בעיית הגדר, התי עוררה בעיית מיגרש-החנייה. "אתה רור צה רשיון? תקים מיגרש-חנייה?" אמר רו לאגסי פקחי העיריה. הלך הי איש וכנה מיגרש חנייה לתפארת. עכ-שיו באו אליי בטענות על גודלו של המיגרש שהקים. אגסי התפוצץ מכעס.

"די נמאס לי!"

די נמאס לי! שש שנים הם עולים עלי! שירדו ממני מה קורה במדיי-נה הזאת שכל דבר צריך להשיג בכוחו מי רוב רפורטים שאני משלם הם מחכים בטח שאשבר ואלך בדרך שהמון אחרים הלכו לפני - דרך השוחד. אני לא אתן לאף אחד שוחד. מה זה כאן, מדינת שוחד. לשוטרים אין כבר מה לעשות רק להציק לבעלי עסקים? שילכו לתפוס פושעים וגנבים על חשבון הזמן שהם נותנים רפורטים!"

רותה כולו הוא מצביע על המקום שיפח: "כל המקום הזה עושה לי סכני

זופרניה. מצד אחד, לוקחים ממני מיסים על העסק ואני משלם עבור כל דבר שי קשור בעסק, והם כמובן נהנים לקבל את הכסף, מצד שני, הורגים אותי עם העיי-כוב במתן הרשיון. מיסים כן, ורשיון לא? האם עצם לקיחת המיסים זה לא כמו רישיון לקיום העסק.

"אני כבר מכיר את כל הפקידים של העיריה. הפכו אותי לאורח קבוע שם עם ההבטחות החוזרות ונישנות לקבלת הי רישיון. אני מסתובב במעגל בין דו"חות העיריה לדו"חות המישטרה. ואני לא הי יחיד. כמוני יש עוד עשרות. עם אותה בעיה בדיוק.

"שישלחו לי חשבון ויגידו לי בכתב כמה אני צריך לשלם בשביל הרישיון וי-נגמר העסק. אבל בכתב הם יודעים לרי-שום רק רפורטים! בסופו של דבר אני אמריד עשרה חבריה אחרים שיש להם אור-תה הבעיה ואנחנו נהיה פנתרים ירוקים כתוספת לשחורים שכבר ישנם. אני רור צה רשיון! נמאס לי לשלם מס-עסק, היי-טל-סעד ונופש, מיסי ביוב ומים, שכולם מיסים רשמיים של עסק. נמאס לי להת-הצ'ם ואחר כך להתרוצץ בין אותם

פקידים ולשלם עבור הרפורטים." כשנשאל אברהם בואייר, סגן ראש-העיר, על עניינו של אגסי, השיב: "אנחנו המלצנו בפני הוועדה המחוזית לבניין ערים והעניין נמצא בטיפול. עליו למלא את התנאים שהוחלט עליהם ואז לא תהיה שום מניעה להעניק לו רשיון."

"לא זוכר בעל-פה."

כשנתבקש להסביר איזה תנאים, אמר כי אינו זוכר בעל פה, אך מה שזכור לו היא הנקודה של איחוד החלקות. נקודה זו ביצע אגסי כבר לפני שנתיים. כשנאמר למר בואייר שתנאי זה בוצע במלואו, הגיב: "מצויין. זה מקרב את גמר הי עניין בטוב. אבל חוץ מזה יתכן ועם הזמן נרצה להעביר במקום כביש ועל אגסי להתחייב שדבר זה ברור לו והוא לא יבוא בטענות כשיגיע זמנו של הכביש. אנחנו מצידנו רוצים לעשות הכל לי טובת האזרחים והעיר כאחת. אנחנו בי החלט מעוניינים בסטייקיה היפה של אגסי שהיא כמובן לטובת האזרחים, אך עליו לחשוב גם על טובת העיר."

סיפורה של תחנה

חברת מפעלי תחנות כבר הקימה 20 תחנות מרכזיות המשרתות את ציבור הנוסעים בישראל ותחנת רחובות המפוארת, החוליה האחרונה בשרשרת תחנות אלה עד כה, היא עדות נאמנה לכך.

שיפור השירות לנוסעים פירושו: תנאי נסיעה נוחים וכן תנאי המתנה נאותים. אגד שוקד בקביעות על יצירת תנאים אלה על-ידי רשת תחנות מרכזיות חדישות, הפרושות בכל המרכזים העירוניים בארץ.

זהו אגד